

Carretera de Cardedeu. Un revolt, camí del Ramassar, des d'on veiem la ciutat, tota allargassada al costat de la riera, al fons, i al redós de les serres ponentines.
Fot. Burguès

ELS NOUS SENYORS FEUDALS

PER AMIC

TOTS els anys, quan la Pàsqua senyala el despertar de la Primavera, els automòbils surten i s'escampen per totes les carreteres.

Es allavors quan la nostra carretera pren un caire de carrer de gran ciutat. El dilluns de Pàsqua, cap al tard, ofereix un espectacle magnífic, ple de llum, de soroll i de males olors, que omple de joia i d'alegria els granollerins que viuen a compàs del temps, i d'esverament a altres que enyoren els temps passats... perquè foren millors. Autos i més autos, de totes les marques, de tots colors i de diferenta quantitat de cavalls concentrats, travessen la ciutat amb posat de bon minyó baix el control dels violats guàrdies municipals, que esdevenen com l'eix de la llarga cavalcada, que fins quiscun cronista ha glosat amb el pompós títol de *gran desfile*.

Però aquest «desfile» tan llampant, aquest espectacle tan bonic, contemplat des de les amples voreres dels carrers enclavats a la carretera, esdevé infernal i a voltes tràgic pels veïns d'*extramuros*. Bentost han passat la *meta* (plaça de Verdaguer i creuament de can Moncau), fora ja de tot control, són altra vegada els amos i senyors de la carretera; ja no hi ha temor, i com vertaders hòlids travessen l'espai arran de terra a velocitats fantàstiques, semblant el pànic i el terror entre els quiets veïns de Palou i el Lladoner.

Antigament, quan els senyors feudals anaven de cacera o organitzaven una rampinya, per tot allà on passaven deixaven amarg record de llur pas. Homes, cavalls i gossos, llençats a la carrera en mig de foll torbellí, travessaven els conreus que tan feixugament fecundaven els pobres camperols; llur pas deixava destruïdes les plantes i malmeses les migrades cullites; i, ai del pobre vassall que topaven!, una forta vergassada era la paga a la seva turpitud o gosadia.

Avui passa quelcom de semblant. També n'hi ha de senyors feudals. Sols que, més modernitzats, no van muntats en brillosos cavalls; emprats en el progrés de la mecànica, els cavalls els porten concentrats; fins n'hi ha que en porten 40!; però, brutals i egoïstes com llurs passats, han fet de les carreteres llur feude, i, enduts pel vèrtig de la velocitat, atropellen tot quant se'ls posa al davant: vianants, ciclistes, carros o senzills animalons; tot és atropellat sense pietat. El so estrident de la botzina, ha devingut, en l'imperi del nou feudalisme, com un so tètric. ¡Ai del pobre vianant que oblidat que pertany a un rang d'humanitat inferior i no presta oït al so de la botzina! Ell està condemnat a desaparèixer, augmentant la llista faulosa d'éssers humans que han pagat, amb la vida, llur tribut al modern feudalisme, amo i senyor — malgrat i totes les disposicions oficials — de la nostra carretera i de totes les carreteres.